

MELDURIN

Eyðgunn Samuelson

STÓR ÁBYRGD MEN TIL BER AT GERA STÓRAN MUN

Eyðgunn Samuelson, Javnaðarflokkurin, er eitt av teimum nýggju landsstýrisfólkunum, sum eisini merkir stóru ábyrgdina

Árni Gregersen

– Munurin á at sita í Løgtinginum og so í einum landsstýrissessi er óemtaliga stórur. Tingfólk hava sjálvandi stóra ábyrgd, men sum landsstýriskvinna merki eg ábyrgdina hvønn dag.

Eyðgunn Samuelson, 56 ára gamla landsstýriskvinan við almannamálum, er sera eyðmjúk í sínum starvi og mótvegis teimum uppgávum, sum hon hevur sum ovasti fyrisitingarligi leiðarin á almannaðáttinum.

– Eg má ognantið gloyma, at tað eru menniskju og mannalagnur, sum vit hava við at gera. Hvørja ferð vit taka eina avgerð í ráðnum, so ávirkar tað beinanvegin gerandisdagin hjá summum fólki, sigur hon.

Eyðgunn Samuelson hevur áður arbeitt í almennu fyrisitingini. Í eini trý ár var hon deildarleiðari í mentamálaráðnum.

– Royndirnar haðani geva mær sjálvandi eitt innlit í manna-gongdirnar í almennu skipanini. Tað kemur væl við, men hóast tað so havi eg nógv, sum eg noyðist at seta meg inni, sigur hon.

Trý høvuðsmál at taka sær av

Landsstýriskvinnan við almannamálum sigur, at hon hevur trý høvuðsøk, sum hon leggur stóra orku í.

Fyri tað fyrsta eru tað børn í Føroyum. Her er talan um børn, sum eru fyri harðskapi ella eru misnýtt á onkran hátt, umframt børn, sum eru veik og treingja til hjálp av onkrum slag.

Sosíalt hevur landsstýriskvinn-

an eisini ábyrgd av øllum teimum, sum ikki klára seg sjálvi í samfelagnum. Talan kann vera um persónar ella familjur, sum á onkran hátt ikki megna at hava tamarhald á egnum lívi.

Hetta kann koma av sjúku ella øðrum ávum, men hetta eru fólk, sum samfelagið skal taka sær av.

Triðja stóra økið, sum landsstýriskvinnan eisini setir nógv inn á fyri at loysa, er pensjónsspurn-ingurin.

Eitt mál, sum hevur veirð til viðgerðar leingi, men sum endalig loysn ikki er funnin á enn. Her er talan um at tryggja aldurdómin hjá okkum øllum, men her er eisini ein spurningur um at tryggja haldføri í føroyska búskapinum uppá langt sikt.

Nógv brøv

Tað er ongin loyna, at fyri árum síðani var tað soleiðis, at tað bar til hjá borarunum at seta seg beinleiðis

í samband við landsstýrisfólk, skuldi eitt persónsmál loysast.

Soleiðis er tað als ikki í dag.

Nú ber sjálvandi til at skriva til landsstýriskvinnuna við almannamálum, men hjá henni ber ikki til at leggja seg úti persónsmál.

– Nei, tað kunnu vit als ikki. Fólk kunnu skriva til mín og tá spyrji eg ofta um eg skal senda skrivið víðari til ráðið, tí annars ber ikki til at gera nakað við tað, sigur Eyðgunn Samuelson.

Landsstýriskvinnan sigur, at tað sjálvandi er ringt at vita hjá fólki, at tað sjáldan ber til at broyta reglur og lógir fyri at loysa einstøk persónsmál.

– Viðhvørt er neyðugt at gera lógarbroytingar, men tað gerst sjálvandi ikkiuttan at lógaruppskot ella uppskot til broytingar er gjørt og at málið so fer í Løgtingið. Tað tekur tíð og kann ikki gerast her og nú, sigur hon.

Eitt tað besta dømi um hvussu torførar slíkar broytingar eru at gera, er málið um børn hjá familjum í fáfærkraváða.

Tá núverandi samgonga sat í andstöðu helt hon, at hetta var eitt mál sum kundi loysast í skundi.

Nú vísir tað seg, at hetta hevur tikið nógv meira enn hálvt ár og enn er málið ikki endaliga loyst.

– Nei, tí tað er soleiðis, at fer ein at gera broytignar, so er nógv annað, sum eisini fylgir við. Og eitt sum hevur alstóran týðning er, at vit ikki gera hovsa-loysnir, men loysnir, sum eru kjøfestar í tí rættartrygd, sum vit eiga at hava í okkara samfelag, sigur Eyðgunn Samuelson.

Hon leggur afturat, at tað er nógv lættari hjá hjálparfelagsskapum at gera broytingar, sum kunnu setast skjótt í gildi. Sjálvandi arbeida hesir felagsskapir innan nakrar lógar-karmar, men í almennu skipanini ber ikki til at gjalda pening út,uttan so at heimild er í hesum í onkrari lóg.

– Tí taka allar broytingar tíð. Alt skal hóska saman og sum sagt, so skal rættartrygdin altíð setast ovast, sigur landsstýriskvinnan.